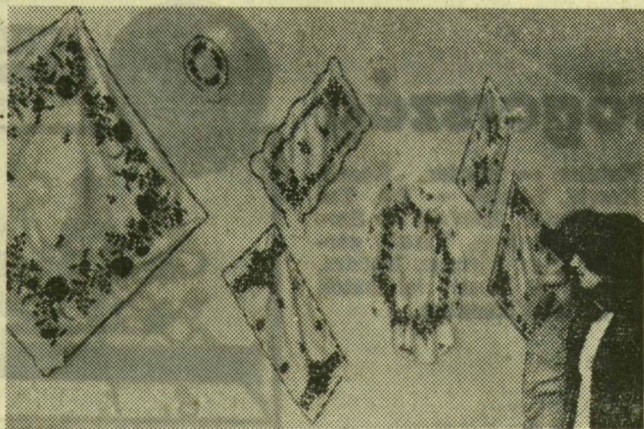


Kézimunka-kiállítás

Színes kézimunkák, himzett blúzok díszítik a Szegedi Textilművek leányzsalolásának társalgóját. A házi kiállítás minden darabját az itt lakó fiatal szövönők és fonónők készítették, a maguk és társaik öröme. A megszámozott kézimunkákat díjazták is majd, a látogatók szavazatainak alapján.



„Politikai misszió, amit csinállok”

Beszélgetés Hofi Gézával

Zsúfolásig megtelt a Sportcsarnok. Ezúttal a jártékterem is a nagyérdemű foglalt helyet. A csarnok előtt, mellett végeláthatatlan kocsisor. Már a Zastavák sem tudtak közelben parkolni. A Szegedi Építők-Spartacus jóvoltából ugyanis Hofi adott műsort Szegeden. Így szó szerint, mint ahogy egy gyár takarítónője adta tudtul az érdeklődőknek: Hofi van itt! Nem a sztár, nem a művész úr. Hofi!

Nem a legjobb barátság fűzi az újságírókhoz, még kevésbé örülnek lapok szerkesztői, ha Hofi idézni kezd. Szóval: sokan nem barátokztak meg azzal a műfajjal, amit művel. Vagy nem értik, vagy nem is akarják! Ritkán olvasni róla, ha mégis, akkor csak azt, hogy ennyit, meg ennyit kapott a fellépésért, sőt meg sem érte, hiszen nem is volt annyira szuperprodukció. Pedig szuperklassz minden, amit csinál a dobogón, legyen a kezében spargá vagy cipészkalapács. Úgy érezni, hogy éppen azt a gátlást oldja fel, amely gyakran közönyössé teszi az embereket.

Haragszik az újságírókra — figyelmeztettek többen. Mi van akkor, ha rosszul kérdezek? Tíz perc múlva már a pódiumon lehetek „főszereplő”. Eppen ez az. Nagyobb rizikó eléllni, mint előadás végén megírni róla, hogy csalódást okozott. De itt a bökkenő. Aki ezt megírta, végig csodálatosan szórakozott. Persze az is lehet, Hofit bíráltni divat lett.

Előadás előtt néhány perccel benyitottam az öltözőbe. Mondanom sem kell, éppen „szemináriumot” tartott.

— Szevasz! Hofi! — mondta, aztán kezét nyújtott.

Azonnal éreztem, csak

ugyanígy üdvözölhetem. Aztán elkezdünk beszélgetni.

— Miért haragszol az újságírókra?

— Mert eddig még egyszer sem írták le azt, amit mondtam. Igaz, kevesen is kerestek meg. Mindig csak később értesültem arról, mit is írtak rólam. Elmondok néhány példát: Miskolcra hívtak vendégszerepelné. Telt ház volt a kultúrotthonban. Másnap megjelent a lapban, hogy összecaptuk az egész szét. A kultúrház igazgatója levelet írt a lapnak, melyben közölte, hogy ez nem igaz. Mit gondolsz, a válasza megjelent a lapban? No ugye... Kritikát írni mindenkinél joga van. Azt is megírhatja a „kritikus”, hogy a műsor tetszett, vagy nem. Arra azonban bennem is megáll az ütő, ha azt mondja valaki, hogy összecaptuk a műsort. En azt hiszem, ezek a megnyilvánulások csak köztöködések. Nincsenek sztáralőrjeink. Elkészítünk egy műsort, és aztán megy a verki.

— Nehéz megszerezni a műsorodat. Ha egy városban mégis pódiumra lépsz, mindjárt elterjed a szóbeszéd: Hofi egy vagyonért vállalta a vendégszereplést.

— Hát persze. Az ORIGÁSIM 1500 forint. Ennyiért dolgozom, és egy fillérrel sem többért. És persze az útiköltség is hozzájön. ráadásul gyorsvonat. Hát szóval... Ezt hallgass meg. Kőszegen jártunkban a végelszámolásnál kisebb problémák adódtak. Az igazgató nem tudta kifizetni az útiköltség-térítést, azzal a magyarázattal, hogy Kőszegre nincs is gyorsvonat! Mit mondhatok erre? Ezt még betetőzte a rólam írt cikk, melyben elmarasztaltak, hogy 8 forint 60-ért pellen-gerre állítottam egy becsületes dolgozót. És tudod, mi

volt az a 8 forint 60? A személy- és a gyorsvonat közötti árkülönbözet. Hát szóval, itt tartanak!

— Két évvel ezelőtt Szegeden is volt egy kellemetlen emlékelt hagyó fellépésed, az építők munkásszállásán.

— Igen. Egy részeg tönkre akarta tenni az egész előadást. Ennek ellenére én most is elmentem a szállóba, és mondhatom, kitűnő közönség előtt szerepelhettem.

— Érdekel a siker?

— Hát hogyné. Látnom a műsor után az emberek arcán, hogy ez az, hát ezt akartam mondani. És ha már így érzik, lehet, ki is mondják. Közös ügy ez.

— Mit gondolsz, akiket műsorodban ostromozol, megváltoznak?

— Sajnos azok már nem. Akiről beszélek, az bepanaszol. Természetesen líftel vág neki, hiszen olyan magasra megy, hogy oda már nem vezet lépcső. Pedig nem is róla beszélek. Róluk...

— Ha tudod, hogy nem változnak meg, mégis honnan az erő, hogy tovább csinálod?

— Politikai misszió, amit csinállok. És ebben nincs Pest és vidék. Ebben egy ország van. Bárcsak mindenki eljöhete legalább egyszer a Mikroszkópba. Tudom, ez lehetetlen. Eppen ezért vagyok most Szegeden, holnap Zalaegerszegen, vagy az ország bármely részén.

— És az újságírók?

— Te ezt leírod, amit elmondtam?

— Ezért vagyok itt.

— Kösz...

Aztán feljött a színpadra és 40 percig azt csinálta, amit az öltözőben mondott. Politikai „misszionárius” volt!

Bagaméry László

Testvérvárosok világnapja

Brátsztyo, Brüderlichkeit, meretségeik a nem szocialista országok településeinek lakóival is.

Hazánk a hatvanas évek elején csatlakozott a világszövetséghez. Napjainkban, szinte minden megyében, több város is akad, mely szovjet, bolgár, csehszlovák, jugoszláv, lengyel, mongol, NDK-beli, román, finn, francia, olasz, dán városokkal tartós, gyümölcsöző kapcsolatot hozott létre.

Szolnok testvére Tallinn, Szeged testvérei: Odessa, Lódz, Szabadka. Kecskemét Szevasztopollal kötött barátságot, Székesfehérvár pedig Vorosilovgráddal. Miskolc már „nagy családba” tartozik: Kassa, Neubrandenburg, Vologda és Katowice a testvérei. Az ősi finn-magyar „családfa” is terebélyesedett: Siófok—Oulu, Győr—Kuopio, Eger—Pori, Pécs—Lahti, Esztergom—Espoo városokat testvérpárként emlegetjük. Sok ezer kilométerre levő városok ismerkednek, barátkoznak egymással: Gyöngyös a dán Ringstaddal tart kapcsolatot, Kaposvár a mongol Darhant tekintheti testvéreinek — erről tanúskodik az ajándékba kapott jurta és a magyar—mongol népi motívumú emlékoszlop So-

motívumú emlékoszlop So-

motívumú emlékoszlop So-

motívumú emlékoszlop So-

motívumú emlékoszlop So-

motívumú emlékoszlop So-

motívumú emlékoszlop So-

motívumú emlékoszlop So-

H. A.

Magyar—görög idegenforgalom

Magyarország és Görögország között a turizmus évről évre fejlődik, tavaly már 22 ezer magyar vendéget fogadtak a görög partnerek, s ugyanakkor 34 ezer görög állampolgár ismerkedhetett hazánk nevezetességeivel, kulturális értékeivel. A kapcsolatok további elmélyítéséről Georgiosz Daszkalakis, a Görög Idegenforgalmi Hivatal elnöke tartott szombaton sajtótájékoztatót a margitszigeti Termál szállóban.

Mint elmondta, a két ország idegenforgalmi kormánysszevei 1977-ben kötöttek egyezményt a turisztikai együttműködésről. Most a magyar partnerével az 1979—80-as évekre munkatervet írt alá. Ennek nyomán kölcsönösen elősegítik egymás országának megismerését, tájékoztatóanyagokat, szakembereket cserélnek a még feltáratlan idegenforgalmi lehetőségek jobb megismerésére.

Megkezdődtek az országos diáknapiak

A Békés megyei városban, virágait a Lenin-szobornál is, Gyulán, tegnap délután elkezdődött a IX. Erkel Diáknapok programsorozata. Három megye — Békés, Csongrád és Hajdú-Bihar —, valamint Budapest, Debrecen és Szeged város középiskoláinak és szakmunkásképző intézeteinek tanulói találkoztak egymással, hogy öt művészeti ágon bemutatásuk egymásnak műsoraikat, sportoljanak és szórakozzanak. Megyeinkből, illetve Szegedről összesen több mint 400 fiatal vesz részt a négynapos fesztiválon.

Az Erkel szülőházán levő emléktábla, valamint a zenészek szobrának megkoszorúzása után ünnepélyesen meggyújtották az EDÜ-lán-geleze. A fiatalok képviselői elhelyezték az emlékező ve népszerű dalokkal.

Molnár Zoltán

A vereség

7.

Egy futtunkban érték el a tengeritábla szélét, bár Dvorcsák János egy kicsit kocogósan.

— Mozogj már, te! Megláthatnak. Az erdőcske innenső oldalán már éppen meg is csillantak a napban a pikák. András úgy találta, hogy lehetnek vagy húszan.

— Lovasok, az anyjuk istenit! — csóválta a fejét Dvorcsák. — Van vagy egy szakasz. Akkor náluk egy felderítő járőr, mint minálunk egy önálló harcászati egység.

A lovasok könnyedén ügettek, a felvert por hosszan nyúlt utánuk, felszállt magasra, mint a füst, s csak lasscskán ült el, valahol messze mögöttük. Az erdőcskét is mintha köt lepte volna be, egy darabig nem is látszott a porfelhő alatt. A lovasok fényes pikái le-fel ringtak, ahogy mind közelebb, s oldalról látták őket hosszú vonulatban.

— Lőjünk közbükk? — kérdezte Dvorcsák. A keze már megint ott birizgált a závarzon.

— Ne bomolj csak! — intette András. — Leszedhetnének belőlük. Talán még mindet is. Nem, Jóska?! Hallod-e, Jóska?!

— Ne agítáld! — szólt rá higgadtan András. Megedzette már magát arra, hogy még ekkora ostobaságra is ingerültség nélkül tudjon szólni. Nem döntjük el szavazással.

— Középkor... — mondta Czauner. — Tiszta középkor.

Dvorcsák már készült is megsértődni. Azt hitte, hogy Czauner az ő szellemi képességeire tesz megjegyzést; mert szokott néha. De mikor látta, hogy nagy állával a lovasok felé mutat, rájött, hogy a pikákról van szó.

— Barátom! — mondta megenyhülve. — Egy ilyennél átszűr, s másfél rófnál kijön a hátadon!

— Hát ezek hamarabb visznek hírt rólunk, mint mi örölük — jegyezte meg András tárgyilagosan.

— Az. Csak szállnak, mint a szél.

Amilyen a mi vonalunk, akár be is mehetnek Füredre, gondolta András. De csak a következő megoldását mondta ki hangosan.

— Hanem, ha ezek visszafelé jönnek... S jöhetnek akárhol, akár erre is. Vagy lehet, hogy eszükbe jut valami, szétnyílnak, úgy jönnek, fészülnek egyet...

— Gondolod, fennakadhatunk?

— Ezen a sikon?

— Maradjunk itt, a kukoricában?

— Inkább talán oda kellene menni, abba a kis erdőbe... hátha nem mennek ugyanarra vissza...

— Na, mégiscsak szavazunk?! — kérdezte kedélyesen Dvorcsák. — Ki tudhatja, hogy merre jönnék vissza?

— Menjünk oda! — mondta akkor Czauner, bár talán csak azért, hogy Dvorcsákkal ellenkezzék. Aztán, már menet közben, sejtelmesen megjegyezte: — Még az is előfordulhat, ha mégis arra jönnek vissza, hogy esetleg meghalljuk, mit beszélnek.

— Ez igaz, ez meglehet! — helyeselt Dvorcsák.

Mikor Zólyom körül harcolt a dandár, június elején, ő egy éjjel kihallgatta egy cseh járőr beszélgetését, s amit akkor megtudott, annak, úgy hírlett, vetéik is valami hasznát. Bár ezt azóta már sokan tagadták is, mert ahányszor Dvorcsák elmesélte, mindig fontosabbá nőtt az eset.

Tudjuk, János, tudjuk — veregette meg most is a vállát Czauner. — A te információdnak köszönhető, hogy ilyen szépen összehozta Stromfeld ezt az északi hadjáratot! Hát, szóval, éppen itt volna az ideje, hogy én is produkáljak már valamit!

Czauner, temesvári lévén, anyanyelvi tökélyvel beszélt németül, románul és magyarul, de állítása szerint valamit még franciául is. — Ezért az egyért szeretnék egyszer egy francia foglyot — szokta mondani Dvorcsák —, hogy kiderüljön, tud is ez valamit, vagy csak a szája jár?

Átkerültek a kukoricatábla tülös oldalára, s lapulva

egykeztek tovább az erdőcske felé. Ahogy közelebb értek az erdőhöz, elvesztették szemük elől a lovascsapatot; csak a széthúzó, nagy porfelleg maradt belőle.

Megálltak az erdőszélén, hogy körülnézzenek. Hitvány kis erdő volt, vékony törzsű, fiatal fákkal; inkább a bodzabokrok adták a sűrűjét. Dvorcsák már vette is elő a kenyérszákját, hogy egy kis kenyérszálonna-maradékot keressen benne. Lehuppant törökülésbe, és felcsattintotta a bicskáját.

— A fene a béled! — morgott Czauner. — Nem tudsz egy kicsit várni?!

— Mire? Hogy visszajöjjenek? Talán kínáljam meg őket is?

— Egyél csak, János! — biztatta András. Mozdulatlannul figyelte a szertelapuló porfelleget.

— Ti nem vagytok éhesek?!

— Jobb szeretünk nyugodtan.

— Nyugodtan! — haborgott. — Aki nyugodtan szeret enni, az ne csináljon forradalmat, az ne menjen a háborúba, maradjon a fenekén! Nyugodtan... Még hogy nyugodtan.

Bicskájával nagy falat szalonnát tett a szájába, de még rágás közben sem hagyta abba a méltatlankodást:

— Valóságos grófok, biz' isten!

— Ach, du bist ein ganzer Kerl! — mosolygott rá Czauner. — András hat jétzt seinen Mann gefunden!

— Mit mond ez? — pillantott Andrásra bizalmatlanul.

— Tölem kérdezheted. Niksdajcs. De jót biztosan nem, ha a saját ronda nyelvén beszél...

— Gúnyolódik, ugye?

— Hallod, kitelik tőle... Megálltak!

— Micsoda? — erre Dvorcsák is feltápázkodott.

— Megálltak, mondom.

Ahogy a por lassan elült, egy enyhe emelkedőn majól kivehették a pikákat, a lovasokat, még a lovak gömbölyű farát is.

(Folytatjuk.)